

FUNCȚII în PYTHON

- Poziția și ordinea funcțiilor
 - Variabile locale și globale

POZIȚIA ȘI ORDINEA SCRIERII FUNCȚIILOR

Ce înseamnă de fapt un limbaj interpretat?

Limbajul de programare conține instrucțiuni care respectă anumite reguli de sintaxă și putem programa calculatorul să efectueze o succesiune de operații în vederea obținerii unui rezultat.

Instrucțiunile se redactează într-un limbaj aproape de cel natural, de cele mai multe ori în limba engleză. Se obține astfel **codul sursă**.

În funcție de limbajul folosit, codul sursă este transformat în cod mașină folosind un compilator sau un interpretor.

POZIȚIA ȘI ORDINEA SCRIERII FUNCȚIILOR

Compilatorul scanează și analizează tot codul sursă, apoi îl transformă pe tot în cod mașină sub forma unui program executabil. Deși este mai rapid, erorile programului sunt afișate la final, depanarea fiind puțin mai dificilă.

Interpretorul transformă în cod maşină linie cu linie codul, nefiind necesar un fişier executabil generat la final. La prima eroare analiza se oprește, fiind astfel mai ușor de depanat programele.

Limbajul Python este interpretat, deci atunci când executăm un program, acesta preia secvențial comandă după comandă și încearcă rularea lor.

UNDE PUTEM DEFINI O FUNCȚIE?

Nu putem apela o funcție care încă nu a fost definită!

```
main.py

1 a='125'
2 tiparire(a)
3
4 * def tiparire(x):
5 print(x)

Shell

Traceback (most recent call last):
File "<string>", line 2, in <module>
NameError: name 'tiparire' is not defined
> |
```

Variabila **a** primit valoarea **125**, apoi a fost apelată o funcție inexistentă. Așadar, *creăm funcția înainte și apoi o putem apela în program!*

ORDINEA DEFINIRII MAI MULTOR FUNCȚII

Atunci când programele noastre devin destul de mari, ordinea definirii subprogramelor este importantă, deoarece putem din greșeală să le poziționăm astfel:

A fost reținută definiția funcției **unu**, apoi variabilei **a** i s-a atribuit valoarea **10**. Se apelează funcția **unu**, însă până în acel moment, definiția funcției **doi** este inexistentă, deci rezultă o eroare la interpretare!

Funcțiile nu sunt executate de interpretorul Python, ci doar reținute ca definiții în memorie, deci ordinea acestora nu contează, atât timp cât sunt definite înaintea apelului! Încercați să definiți funcția doi înaintea funcției unu și programul va funcționa corect!

ORDINEA DEFINIRII MAI MULTOR FUNCȚII

```
main.py

1 * def doi(x):
2     print(x)
3
4 * def unu(x):
5     doi(x)
6
7     a = 10
8     unu(a)
```

Și în programare lucrurile sunt foarte fine. Cine spune că Python este ușor, se înșeală amarnic, precum observați. Multe aspecte trebuie luate în considerare, noțiunile teoretice trebuie stăpânite solid și vă vor oferi cu siguranță satisfacții în lumea coding-ului.

VARIABILE LOCALE ȘI GLOBALE

Mai jos am creat o variabilă **x** și i-am atribuit valoarea întreagă **6**. Am definit apoi o funcție, numită **inc**, în speranța că **x** va fi incrementat cu o unitate, însă rezultatul poate fi surprinzător pentru unii dintre voi!

Cu ce am greșit? Am totuși o vagă bănuială... anterior am prezentat faptul că funcțiile au variabile proprii, care se numesc variabile locale, ce nu pot fi accesate din exterior.

Parametrul, respectiv variabila **x** din corpul funcției, este un obiect complet diferit de celălalt **x** din program după atribuire, deci nu este recunoscut în afara funcției!

Cum putem rezolva totuși problema?

CUVÂNTUL CHEIE "GLOBAL"

Trebuie să anunțăm funcția anterioară despre faptul că variabila noastră **x** este cea din exterior și vom utiliza cuvântul cheie **global**, precum mai jos:

Nu a mai fost necesar niciun parametru ori argument la apel în acest caz. Dacă ar fi existat, ar fi apărut o eroare ... **x** nu putea fi și *variabilă locală* și *globală* în același timp în interiorul funcției **inc**:

SyntaxError: name 'x' is local and global on line 4

CUVÂNTUL CHEIE "GLOBAL"

Așadar, o variabilă definită în exteriorul funcției este globală implicit – trebuie doar să specificăm acest fapt în interior.

Variabilele declarate în interiorul funcțiilor sunt numite variabile locale - mai precis, pot fi declarate în orice bloc (instrucțiune compusă) din cadrul acestora.

Trebuie să folosim cuvântul cheie **global** pentru a scrie și a citi o variabilă din afară în interiorul unei funcții.

Folosirea lui global în afara funcțiilor nu are niciun efect.

VARIABILELE "GLOBALE"

EXEMPLU: Vom crea o funcție care adună o valoare trimisă ca argument unei variabile definită în program:

Variabila **x** este *globală*, iar variabila **a** este locală (parametrul). Funcția primește ca argument valoarea **7** reținută apoi de **a** și folosită la operația de adunare cu **x**.

VARIABILE NELOCALE

În programele voastre cu siguranță veți folosi funcții care se vor regăsi în interiorul altor funcții – acestea se numesc *imbricate*. Ce ne facem în situația în care vom folosi variabile cu același nume în cadrul lor? Dacă ne dorim însă ca *variabilele să nu fie locale, însă nici globale*?

Să analizăm programul următor:

```
main.py
                                                       Run
                                                                  Shell
1 x='Program' #variabila globala
                                                                Non Local
                                                                Non Local
3 - def extern():
                                                                Program
       x='Local'
    def intern():
           nonlocal x
      x='Non Local'
           print(x)
   intern()
       print(x)
   extern()
   print(x)
```

în cadrul funcției **extern()** se află subprogramul **intern()**. Deoarece **x** a fost declarat **nonlocal**, valoarea lui **x** din funcția **extern()** s-a modificat, însă variabila globală din programul principal nu... Deci, dacă modificăm variabila nelocală, are efect și asupra celei locale de la nivelul anterior.

LECȚII PRACTICE *07.10.2025

- **6.** Se dau numerele naturale *a*, *b*, *c*, *d*. Să se determine pentru fiecare 3 dintre cele patru numere, dacă ele pot fi lungimile laturilor unui triunghi. Dacă răspunsul este afirmativ, să se calculeze:
 - a) perimetrul triunghiului respectiv;
 - b) aria triunghiului respectiv.
- 7. Să se definească funcțiile max(a, b) și min(a, b), care returnează respectiv cel mai mare și cel mai mic dintre numerele reale a și b, apoi să se calculeze valoarea expresiei:
 - a) $S = \max(\min(a_1, a_2), \max(a_3, a_4)) + \min(\max(a_5, a_6), \min(a_7, a_8)), \text{ unde } a_1, a_2, \dots a_8 \text{ sînt numere reale date;}$
 - b) $T = \min(a_1, a_2) + \min(a_3, a_4) + ... + \min(a_9, a_{10}) + \max(a_1, a_2) + \max(a_3, a_4) + ... + \max(a_9, a_{10})$, unde $a_1, a_2, ..., a_{10}$ sînt numere reale date.
- 8. Se dau numerele reale pozitive a, b, c, care sînt lungimile laturilor unui triunghi. Să se calculeze lungimile medianelor triunghiului.
 - Indicație. Lungimea medianei corespunzătoare laturii de lungimea a se calculează cu ajutorul formulei $m_a = 0.5\sqrt{2b^2 + 2c^2 a^2}$.
- **9.** Se dau numerele reale pozitive *a*, *b*, *c*, care sînt lungimile laturilor unui triunghi. Să se calculeze înălțimile triunghiului.
 - Indicație. Să se utilizeze formula $\mathcal{A} = \frac{h_a \cdot a}{2}$, unde \mathcal{A} este aria tiunghiului, iar h_a inălțimea corespunzătoare laturii a.

TEMĂ PENTRU ACASĂ *14.10.2025

Se dau numerele naturale b și n, unde 1 < b < 10. Să se definească un subprogram care va:

- a) verifica dacă un număr dat este scris corect în sistemul de numerație cu baza b;
- b) aduna două numere scrise în sistemul de numerație cu baza b;
- c) scădea două numere scrise în sistemul de numerație cu baza b;
- d) înmulți două numere scrise în sistemul de numerație cu baza b;